

Universal Declaration of Human Rights - Serbian (Cyrillic)

© 1996 – 2009 The Office of the High Commissioner for Human Rights

This HTML version prepared by the UDHR in Unicode project, <http://www.unicode.org/udhr>.

ОПШТА ДЕКЛАРАЦИЈА О ПРАВИМА ЧОВЕКА

УВОД

Пошћио је признавање урођеној достојанству и једнаких и неошћујивих права свих чланова људске породице темељ слободе, правде и мира у свећу;

пошћио је неошћивање и презирање права човека водило варварским пошћућцима, који су врећали савесћу човечанства, и пошћио је стваранње свећа у којем ће људска бића уживаћи слободу говора и веровања и бићи слободна од страха и немашћине проћашено као највиша шћезња свакој човека;

пошћио је бићио да права човека буду зашћићена правним сисћемом како човек не би био приморан да као крајњем излазу прибеће побуну против шћираније и ућешћавања;

пошћио је бићио да се подстиче развој пријателских односа мећу народима;

пошћио су народи Уједињених нација у Повељи поново проћасили своју веру у основна права човека, у достојанство и вредност човекове личности и равноправност мушћараца и жена и пошћио су одлучили да подстичу друшћивени најпредак и побољшају животињи сћандард у већој слободи;

пошћио су се државе чланице обавезале да у сарадњи с Уједињеним нацијама обезбеде ошћиће пошћивање и примену људских права и основних слобода;

пошћио је ошћиће схваћанње ових права и слобода од највеће важности за пуно ошћварење ове обавезе,

ГЕНЕРАЛНА СКУПШћИНА ПРОГЛАШАВА

ОВУ ОПШћУ ДЕКЛАРАЦИЈУ О ПРАВИМА ЧОВЕКА као заједнички доешћ који шћреба да пошћићу сви народи и све нације да би сваки појединац и сваки орћан друшћива, имајући ову Декларацију сћално на уму, шћезио да учењем и васћићивањем допринесе пошћивању ових права и слобода да би се пошћућним унућрашћим и мећународним мерама обезбедило њихово ошћиће и сћварно признање и пошћивање како мећу народима самих држава чланица, шћако и мећу народима оних шћерипорија које су под њиховом ућравом.

Члан 1.

Сва људска бића раћају се слободна и једнака у достојанству и правима. Она су обдарена разумом и свешћу и шћреба једни према друћима да пошћућају у духу браћиства.

Члан 2.

Сваком прићадају сва права и слободе проћашене у овој Декларацији без икаквих разлика у поћледу расе, боје, пола, језика, вероисћовесћи, поличћичкој или друћој мишћења, националној или друшћивеној порекла, имовине, роћења или друћих околности.

Даље, неће се правити никаква разлика на основу поличћичкој, правној или мећународној сћашћуса земље или шћерипорије којој неко лице прићада, било да је она независна, под сћарашћелством, несамоућравна, или да јој је сувереност на ма који дрући начин оћраничена.

Члан 3.

Свако има право на животи, слободу и безбедности личности.

Члан 4.

Нико се не сме држати у ропству или пошчињености: ропство и протвина робљем забрањени су у свим облицима.

Члан 5.

Нико не сме бити подвргнут мучењу или свирепом, нечовечном или понижавајућем пошћују или казни.

Члан 6.

Свако има право да свуда буде признат као правни субјект.

Члан 7.

Сви су пред законом једнаки и имају право без икакве разлике на подједнаку законску зашћу. Сви имају право на једнаку зашћу против било какве дискриминације којом се криши ова Декларација и против свакој пошћицања на овакву дискриминацију.

Члан 8.

Свако има право да га надлежни национални судови ефикасно ишћу од дела кришења основних права која су му призната уставом или законом.

Члан 9.

Нико не сме бити произвољно ухаишен, приговорен, нишћу проићеран.

Члан 10.

Свако има пошћуно једнако право на правично јавно суђење пред независним и нејрисћрасним судом који ће одлучишћи о његовим правима и обавезама, и о основаности сваке кривичне ошћужбе против њега.

Члан 11.

1. Свако ко је ошћужен за кривично дело има право да буде смаићран невиним док се на основу закона кривица не докаже на јавном суђењу на којем су му обезбеђене све таранитије пошћребне за његову одбрану.
2. Нико не сме бити осуђен за дела или проиустие који нису представљали кривично дело по националном или међународном праву у време када су извршени. Ишћио ишћако не сме се изрицаишћи ишћежа казна од оне која се моила применишћи у време када је кривично дело извршено.

Члан 12.

Нико не сме бити изложен произвољном мешању у приватни животи, породицу, сћан или преишску, нишћи нападима на част и улед. Свако има право на законску зашћу против овакој мешања или напада.

Члан 13.

1. Свако има право на слободу креићања и избора сћановања у границама поједине државе.
2. Свако има право да наиусти било коју земљу, укључујући власишћу, и да се вратишћу у своју земљу.

Члан 14.

1. Свако има право да шражи и ужива у друћим земљама ушочишиће од шроћањања.
2. На ово право се нико не може шозвати у случају тоњања за кривична дела која нису шолитичкој карактера или шроћона збој дела која су у шпроћиношћи са циљевима и начелима Уједињених нација.

Члан 15.

1. Свако има право на држављанство.
2. Нико не сме самовољно бићи лишен свој држављанства нићи права да шромени држављанство.

Члан 16.

1. Пунолетни мушкарци и жене, без икаквих оћраничења у шоледу расе, држављанства или вере, имају право да склопе брак и да оснују шородицу. Они су равноправни шриликом склапанања брака, за време његовој шрајања и шриликом његовој развода.
2. Брак се закључује само слободним и шотшуним шристанком лица која стшујају у брак.
3. Породица је шприродна и основна ћелија друштва и има право на заштитну друштва и државе.

Члан 17.

1. Свако има право да шоседује имовину, сам као и у заједници с друћима.
2. Нико не сме бићи самовољно лишен имовине.

Члан 18.

Свако има право на слободу мисли, савести и вере; ово право укључује слободу шромене вере или убеђења и слободу да човек, било сам или у заједници с друћима, јавно или шриваћно, ушражњава своју веру или убеђење шућем насћаве, вршења кулћа и обављања обреда.

Члан 19.

Свако има право на слободу мишљења и изражавања, шћо обухватиа и право да не буде узнемираван збој свој мишљења, као и право да шражи, шрима и шири обавешћења и идеје било којим средствима и без обзира на шранице.

Члан 20.

1. Свако има право на слободу мирној окућљања и удруживања.
2. Нико не може бићи шриморан да шрићада неком удружењу.

Члан 21.

1. Свако има право да учешћује у ушрављању својом земљом, непосредно или шреко слободно избраних шредставника.
2. Свако има право да на равноправној основи стшуа у јавну службу у својој земљи.
3. Воља народа је основа државне власћи; ова воља шреба да се изражава на шовременим и слободним изборима, који ће се шпроводити оишћим и једнаким правом ћаса, шћајним ћасањем или одговарајућим

посредством којим се обезбеђује слобода гласања.

Члан 22.

Свако, као члан друштва, има право на социјално осигурање и право да остварује привредна, друштвена и културна права неопходна за своје достојанство и за слободан развој своје личности, уз помоћ државе и међународне сарадње, а у складу с организацијом и средствима сваке државе.

Члан 23.

1. Свако има право на рад, на слободан избор запошљања, на правичне и задовољавајуће услове рада и на заштити од незапослености.

2. Свако, без икакве разлике, има право на једнаку плату за једнаки рад.

3. Свако ко ради има право на праведну и задовољавајућу накнаду која њему и његовој породици обезбеђује егзистенцију која одговара људском достојанству и која ће, ако буде потребно, бити уопишана другим средствима социјалне заштите.

4. Свако има право да образује и да ступи у синдикалне ради заштите својих интереса.

Члан 24.

Свако има право на одмор и разоноду, укључујући разумно ограничење радног времена и повремену плату одмор.

Члан 25.

1. Свако има право на животини стандард који обезбеђује здравље и благостање, његово и његове породице, укључујући храну, одећу, стан и лекарску негу и потребне социјалне услуге, као и право на осигурање у случају незапослености, болести, инвалидности, удовиштва, старости, или других случајева губљења средстава за издржавање услед околности независних од његове воље.

2. Мајке и деца имају право на нарочито старање и помоћ. Сва деца, рођена у браку или ван њега, уживају једнаку социјалну заштиту.

Члан 26.

1. Свако има право на школовање. Школовање треба да буде бесплатно бар у основним и нижим школама. Основна настава је обавезна. Техничка и стручна настава треба да буде исто тако доступна, а виша настава треба да буде свима подједнако приступачна на основу утврђених критеријума.

2. Школовање треба да буде усмерено пуном развоју људске личности и јачању поштовања људских права и основних слобода. Оно треба да унапређује разумевање, толеранцију и пријатељство међу свим народима, расним и верским групама, као и делатности Уједињених нација за одржавање мира.

3. Родитељи имају првенствено право да бирају врсту школовања за своју децу.

Члан 27.

1. Свако има право да слободно учествује у културном животу заједнице, да ужива у уметности и да учествује у научној истраживању и у доброти која потичу из ње.

2. Свако има право на заштиту моралних и материјалних интереса који потичу из било којег научног, књижевних или уметничких дела чији је он творца.

Члан 28.

Свако има право на друштвени и међународни поредак у којем права и слободе објављени у овој Декларацији могу бити потпуно остварени.

Члан 29.

1. Свако има дужност према заједници која једина омогућава слободно и пуно развијање његове личности.

2. У вршењу својих права и остваривању слобода свако може бити подвргнут само оним ограничењима која су предвиђена законом у циљу обезбеђења нужног признања и поштовања права и слобода других и у циљу задовољења правичних захтева морала, јавног поретка и општег благодостјања у демократском друштву.

3. Ова права и слободе ни у ком случају не могу се извршавати противно циљевима и начелима Уједињених нација.

Члан 30.

Ниједна одредба ове Декларације не може се тумачити као право за ма коју државу, групу или лице да предузима било коју активност или да врши било какву радњу усмерену на поништење права и слобода који су у њој садржани.
